

NOVINE

'Glasilo Slovenske krajine'

Oglase sprejema uredništvo, upravnništvo i tiskarna. Cena oglasov 1 cm² 75 par; 1/4 stran: dobi 20%, 1/2 strani 25% i cela stran 30% popusta za edno objavo. Cena malih oglasov je: do dvajsetipet reči 5 Din, više od vsake reči pol D. Med tekstom cm² 1-50 D., v poslanom 2-50 D. Takso za oglase plača uprava i da za vse oglase od 5% do 50% popusta.

Rokopisi se ne vračajo.

Novine prihajajo vsako nedeljo. Cena: doma na skupni naslov 25 D., na posameznoga 30 D., v Ameriko štiri dolare. Amerikanci dobijo za to ceno brezplačno i Marijin List pa Kalendar Srca Jezušovoga, domači naročniki pa kalendar za polovično ceno. Naročajo i plačajo se na upravništvu v Črenšovcih, Prekmurje. Uredništvo je v M. Soboti.

Izdajateo: Kletki Jožef, vp. pleb. nar. poslanec.

Nova vlada — brez Slovincov i Hrvatov.

Popunoma nepričakovano i kak strela z vedrine je prišeo glas, da je prej prvejšnja vlada odstopila. Ešče bole nepričakovano pa je prišlo to, da je že na vüzem bila nova vlada postavljena.

Stara vlada je napravila z letošnjim proračunom prvi stopaj k zбоgšanji našega gospodarskoga položaja. Pokazala je svojo dobro volo, da počasi, pa konči v dugšem časi vredi vnože znotrajnje zadeve, štere kričijo po vreditvi. Vlada je mela tudi večino za sebov. Zato se skoro nemre določiti, ka naj bi bio zrok, da je morala vlada odstopiti.

V prvom hipi se je mislilo, da položaj naše zvušnje politike zahtevlé, ka bi se vse vekše stranke združile i vodile politiko i prevzele odgovornost zanjo, posebno zdaj, kda si Italija prizadevle vse, ka bi nam škodila v našem mednarodnom položaji. Postavitev nove vlade je pa pokazala, da je to ne mogeo biti zrok odstopa, ar bi se te morala nova vlada postaviti iz vsej strank, v istini pa so novi ministri sami Srbi.

Vlado so postavili proti vsem navadam poslanski zbornic. Vsikdar, kda v demokratičnoj državi odstopi edna vlada, se pozove tisti, štteri ma največ vüpanja, da postavi stalno novo vlado, na kraleski dvor i se njemi naroči naj postavi vlado. Te se navadno mora pogovoriti z zastopniki vsej strank, pod kakšimi pogoji bi bili pripravljeni stopiti v novo vlado ali jo podpirati. Pri postavljanji zdajšnje vlade se je to ne gledalo, nego je zdajšnji ministerski predsednik naravnoč imenüvao ministre.

Te način imenüvanja nove vlade svedoči to, da so morale biti zmožne zahrbtne spletkarije, šttere so omogočile takši način spremembe vlade.

Naša stranka, je v časi, ka je bila na vladi, pokazala, da je resan izvršitelica vole svoji volilcov. Njenoga dela, šttero je vršila v vladi, kda je z višešnji cilov prevzela odgovornost za vnožokaj, ka njoj je ne bilo povoli, jo nede trbelo biti nikdar sram. Mirno teda lahko stopi pali pred narod njemi razloži svoje zadržanje pri zadnjem postavljanji vlade, i narod, ki vidi njeno delo, njoj tudi v tom težkom položaji zavüpa.

Drügi nepričakovani dogodek je pa to, da je nova vlada dobila od krala podpis za odlok, s šterim se delo poslanske zbornice odloži do 1. augusta tekočega leta. To je nekaj nezaslišanoga. Kak more vlada pred nara-

dom prevzeti odgovornost za tak važen sklep, kda čaka v državi na stotine zadev, šttere bi trbelo kak najhitrej vrediti. Cela rešitev zadnje krize kaže, da se nešternim vodilnim politikom v našoj državi nejde za drugo, kak da se lepo proračun zglasa, kda pa dobijo peneze, te pa spüstijo poslance domo rekši, zdaj bomo že sami znali vertivati. To se po naše pravi: dajte nam peneze, kak bomo pa z njimi gospodarili, to vas pa nikaj ne briga.

NEDELA.

po vüzmi 1. ali bela nedela. Evangelij je spisao sv. Janoš v 20 poglavji od 19. do 31. vrste. „Mir vam bodi“.

Lübezen našega gospoda J. Kristusa je ne trpela, da bi bili apoštolje dugo žalostni. Naskori po stanenji se njim prikaže, potolaži njihovo žalost. On šče, naj bodo mirna srca apostolov, zato je prav lepo ozdravi: Mir vam bodi.

Kristus je krao mirü! Pomiro je najprle vse človečanstvo z Bogom. To je največša sklenitev mirü, šttero človik na sveti pomli. Te mer je Kristus napisao s svojov krvjov na gori Kalvariji i ga je potrdio s svojim gorstanenjom. Vsi tisti, ki se bodo pomirjeni z Bogom od toga sveta ločili, bodo tudi z njim odičeni po svojem gorstanenji.

Drügi mir, štteroga nam je prineseo Gospod, pa je mir med ljudmi. „Lübi svojega blišnjega kak samoga sebe“, to je zapovid, šttera je napravila že telko mirü. Kristus žele, da mammo mir najprle s svojimi domačimi. Le kde je mir doma, se lahko razvija lepo krščansko življenje.

Ravnatak pa žele Kristus mir med prebivalci občin i med narodami. Nastavo je svojo cerkev za vse narode. Vsi smo pozvani v njegovo ovčarnico. Poslao je svoje vučenike po vsem sveti, da naj oznanjüjejo njegov evangelij vsem narodom i njim prinesejo njegov sveti mir. Či de teda svet kda zaistino šteo priti k pravomi miri, bo morao istoga zidati na navuke Kristusove. Njegove zapovedi bodo morali spoštüvati tudi tisti, ki dnesden ranžerajo svet.

Občinske volitvi.

Najfundamentalnejša pravica v demokratično vrejenoj državi je pač to, da si ljudstvo samo voli svoje zastopnike, ki naj

vrejüjejo njegove zadeve. Ljudstvo, posebno dnesden, kda majo že skoro pri vsakoj hiži, kakši list, najležej spozna, što razmeva njegovo pravice i haske. Či si teda toga zvoli za svojega zastopnika, je to za vküpnost dobro.

Posebno važno je to pri občinskom zastopništvu. Prle je bio voditeo občin pravzaprav notarjuš, ki se je v vse občinske zadeve smeo vmešavati, celo občinski poti so se smeli davati z arende brezi notarijušove navzočnosti. Župan je teda bio navadno izvršilec notarjušove vole, le redkokda je zmagao nasproti njegovej voli. Zdaj je to nekelko inači. Precejšnji deo poslov, šttere je prle odpravlao notarjuš, je prenešeni na županstva. Občinski zastopniki vnogo važni poslov v občini opravljajo samostojno. Zato je jako važno kakše zastopnike ma občina. Tü se mora teda na vsaki način pokazati vola ljudstva.

Pri nas v Slov. Krajini že več niti ne vemo, ka se pravi meti občinske volitvi. Nekda pred bojnov smo je meli. Mlajši rod niti ne ve, kak se te vršijo. V denešnoj državi so že meli skoro vseširom volitvi samo pri nas pa v Vojvodini ne. Zdaj se čüje, ka bodo v Vojvodini naskori volitvi. Zakaj pa pri nas ne? Odgovor na to nam da pisarija „Jutra“. Vsa gospoda, šttera se zbira okoli toga lista, to so naši dični sokoli po svojem osvedočenji i demokratarija po svojoj političnoj farbi nas domačine v Slovenskoj Krajini ma za magjarone, to je takše, ki so nevarni našoj državi, ki komaj želejo da bi razpadnola. To se zna, da či što v njihov rogeo tüli, pa naj je že te kakšekoli farbe, kelkoštečkrat zataji svoj materinski jezik, je ne magjaron. Vsakdanešnja sküšnja nas vči, da se družijo z ljudmi, šttere je rodila slovenska mati, pa vendar majo za svoj materni jezik samo zaničüvanje. Tej ljudje so ne magjaroni, samo da so v njihovom tabori.

Ta gospoda je poskrbela na višešnji mestaj, da nas tam tudi s takšimi očaljami gledajo. Občine ne dati v roke zastopnikom, šttere si je ljudstvo zvolilo, to je njihov glas. Da smo ešče ne meli občinski volitev, se mammo zahzaliti ravno demokratariji. Ne ljudstvo, nego demokratska stranka, to je tem ljudem vse. Svoje gerente so nastavljali (so tudi spoštüvanja vredne izjeme) i po nji so šteli i tudi dobili skoro vso oblast v svoje roke v našoj Krajini. S tov oblastjov so šteli dobiti ljudstvo v svoj tabor. Pa

ne de šlo. Zadnje volitvi so to očivesno pokazale.

Ne bomo zdaj raspravljali, što je magjaron i što ne, samo telko povemo, ka smo s tem, da smo od zjedinenja naše Krajine z našov državov spunjajali svoje državlanske dužnosti, zadosta pokazali svojo lojalnost do zdajšnje države. Či smo pa spunjajali državlanske dužnosti, ponam idejo tudi vse državlanske pravice. Či naš vojak slüži pri vojakaj, či so naši davki dobri, zakaj nam te ne dajo vsej pravice? Ali nam iste ne idejo ravno v istoj meri kak drugim državlanom? Či moramo plačüvati občinske doklade, te nam ide tudi pravica, da sami odločimo, što i kak de z njimimi gospodaro.

Zapomniyo si naj bakovski demokratije, posebno pa ešče evangeličanci, ki so volili demokratsko stranko, da so ravno privrženci njihove stranke bili tisti „dobrotniki“, ki so javili v Beograd, ka so prej naši ljudje nezaneslivi i da ne prevzemejo odgovornosti za volitvi pri nas. Demokratije so teda tisti, ki so niti toga ne šteli dovoliti, ka bi si ljudstvo samo zvolilo svoje občinske zastopnike. Odgovornost za to krivico pa nosijo tudi tisti, ki so za nje glasali, ar se to ne pravi nikaj drugo, kak da, či volim kakšo stranko, odobravlem njeno činenje.

Naš neprestani glas pa bo, dajte nam občinske volitvi, dajte nam pravice, šttere nam idejo! Nika več ne zahtevlemo, kak to, da bomo pred zakonom ednaki.

Loterija Martinišča se podugša.

V jesen smo bili gvišni, ka de se 1. majuša lejko vršilo žrebanje, nego pri tom se je vresničo pregovor: Človek obrača Bog pa obrne. V jesen smo preložili s tem trdnim vüpanjom, ka v dugom zimskom ča i razodamo bar vekši tao srečk. Dosta lüdi se je tomi veselilo, rekši tak si ešče kaj srečk küpimo i več zadenemo pa dobromi deli pomoremo. Pa kabi. Slaba letina največ pa beteg pri živini sta nam vse račune podrla. To je glavni vzrok, ka smo bili prisiljeni podugšati čiravno nikak nebi radi. Drügi zrok je to, ka smo dosta srečk poslali na vse fare po Sloveniji pa ešče v Medžimurje. Z vnoгих krajov nam pišejo, ka ljudje küpüjejo srečke liki jako počasi, zato naj podugšamo. Ešče eden vzrok je bio za podugšanje. Spraviti vküp 700 dobitkov je veliko delo. Biti pa morejo. Zdaj po leti de to ležej šlo i tak de brezi vsake dvojbe žrebanje v jesen. Te že vsaki ma več penez i si ležej küpi srečke, šttere pa že ma do ravnatak valale kak či bi žrebanje bilo zdaj. Istina, vsaki bi že

zdej rad znan, ka dobi. Pa to je gvišno, moremo samo ešče malo potrpeti. Časi so težki pa ravno to je največja ovira pri tom deli. V državi je dosta loterij pa je dozdej ešče vsakša mogla ednok ali dvakrat podugšati čas za žrebanje. Krivica se s tem ne dela nikomi. Loterija da strašno dosta dela pa skrbi tistim ki jo majo na brigi. Zato bi se mi radi rešili te brige kak najprle, da pa čí je ne mogoče. Vnogi spitavlejo, kelko srečk ešče mamu. Natenko nemremo povedati zato ka smo na vnoge kraje poslali cele bloke i ne vemo čí je odanih malo ali dosti ali nikaj. Nam se plača i da na znan je gda je že celi blok odani. Dozdej je odanih pa plačanih komaj polovica od vseh. Drugi bi radi znali čí de žrebanje te gda do vse srečke odane. To je ne potrebno. Nego čí je malo odanih te tisti, ki ma loterijo gori plača ar dobitke more spraviti tej so pa dragi. Zato pa prosimo, zavüpjajte nam, potrpte i küpüjte srečke ešče. Obeče se nam bogata letina i tak do jeseni zvekšega pridejo srečke med narod i te de žrebanje brezi vsega odlašanja. Amerikanci, pomagajte nam.

Neplapi v odgovor.

„Što bi vervao, da so apostolski administrator i slovenski demokratje v zadevi cerkveni nameščenj v Prekmurju edne misli!“ Tak pravi Néplap v svojem članki.

»Neplap«, list, šteroga je skrahiran dolnjalendavska stranka poleg premioči „Naše nevine“ vödala, je prišeo za vüzem v jako nevolnoj formi. Po zvünešnje samo na ednom listi, po vsebini pa takši, kak je bio vsikdar, pun grdi napadov. Niti za vüzem, kda henja končibar za nekaj časa vse nasprotstvo, ar ma ves svet pred sebov Križanoga, šteri prosi za svoje neprijatele, se je ne mogeo te listič zatajiti. Tri odürne laži si je dovolilo listič za vüzem i tüdi za svoj zadnji

zdihljaj, ar je dr. Némethy odišeo i nega koga, ki bi davao jezere za njega. Na te tri moramo odgovoriti i celo zadevo razložiti.

Zadeva se süče okoli podelitvi nedelske fare velč. g. plivanoši Čiriči, ki so s Štajera doma. Da bi nedelsko farno dobo domačin, je bila žela domače dühovščine farnikov. Kakši zroki so vodili Prezvišenoga apostolskoga administratora da so ne poslünoli te žele, ne vemo, nikdar pa bi ne vüpali povedati, da je politična demokratska stranka tü kaj vplivala. Proti takšim trditvam i potfarjanji višešnje cerkvene oblasti odločno protestiramo. Odked je vzeo „Neplap“ to trditev, štero dokazati nikdar nede mogeo?

Drüga laž „Neplapa“ je, da je Prekmurje kolonija. Pozovemo pisca članka, da to svojo trditev dokaže, ar ovači javen lažlivec. Ali ne ve, da tam prek ravno tak morajo plačüvati dačo kak pri nas? Ali njemi je ne znano, da se je tam prek večina naroda vedinila v boji proti krivici i da je ravno dolnjalendavska stranka skočila tistim, ki se tüdi pri nas bojüjejo za pravico, v hrbet i je tiste na najodürnejši način napadala?

Na to pravi, da so neštèrni domačini za volo dobička osvøjili to politiko. Pitamo, što je dablao jezere za svoje izdajstvo, čí ne gospodje okoli „Neplapa“ i što so je vsakomi ponüvao: radičovcom, radikalom itd. Ne-poštèni pisec naj dokaže, kda i kde je što od nas iskao dobiček!

Višek nesramnosti pa dosegne pisec tam, kde pravi, da v Afriki divjaki tržijo divjake, pri nas pa bi pa se tisti, ki nas tržijo, na prsaj edne jezzerokrat ošpotane kulture lahko vzgøjili za razumne i zavestne lüdi.

Pitamo, štero kulturo misli tü pisec? Najbrž magjarsko. Potom naj nam pove, kda je što ošpotavao to kulturo! Gospodje, ki so hodili većinom v prvejšnji lendavsko polgarsko šolo bi itak ešče morali meti v spominj, ka pravi v svojem »Földrajzi«

dr. Tergina Gyula i Pataki Simon od slovenske kulture. Sploj pa dol — gospodje okoli „Neplapa“ niti neso od daleč pridehnoli slovenske kulture, zato so tüdi najmenje ne pozvani povedati, da bi se samo na prsaj magjarske kulture vzgøjali lüdjè. No, čí gledamo i sodimo po gospodi okoli »Neplapa«, te bi morali povedati, da ne. Gvišno pa je to, da se ne bomo nikdar šli včít od te gospode kakše kulture, ar je oni, kak kaže njihovo pisanje, niti nemajo

Dogodki na Kitajskom.

Na Kitajskom postanüje položaj vsikdar i vsikdar bole oster. Na ednoj strani se bojüjejo med sebov, na drugoj pa proti tühincom. Kak pri vsaki takši nevrejeni razmeraj, tak tüdi na Kitajskom ščejo komunisti to priliko izrabiti v svoje namene. Ruski boljševiki njihovom revolucijonarnom deli precí pomagajo. Voditela oba nasprotiva dela kitajskoga naroda, Čangkajšek na jugu, Čangsolin na sevri, sta začela stalno preganjati komunistično gibanje. Posebno odločno je nastopo Čangsolin, ki je pred nekaj dnevi z močnov četov vojakov vdoro v prostore ruskoga poslaništva v Pekingi i je vse preiskao. Najšli i odvzeli so več pušk, vnogo streliva, več jezero sovjetski i kitajski narodni zastav i nezmerno vnožino letakov (plakatov). Zapreti je bilo več lüdi, med njimi tüdi ženske, štere so najšli v prostoraj. Čangsolin je mislo, da je v ruskom poslaništvi središče komunistov, štero mora zatreti. Čangsolinovo dejanje pa lahko ma nevarne posledice i lahko izzove bojno med Kitajskov i Rusijov. Vsaka država najmre ma v drugí državaj svojega zastopnika, poslanika i konzule. Hiša i osebe poslaništva so nedotekliví, to se pravi, da država tam, kde se nahajajo lücka zastopništva nema nikaj za iskati, kak da niti nebi

njeno bilo i osebe, čí se kaj pregrešijo, ne sodi i ne kaštiga ona, nego država, štero tiste osebe zastoplejo.

Slovenska Krajina.

— G. poslanec Klekl, ar zavolo betega ešče nemrejo vsakomi zoseb pismeno odgovoriti, zato se po toj poti vsem zahvalijo za vsa želenja k vüzmi.

— Nagla smrt male dekličke. Časarova M. je ešče zdrava pribežala na pole za svojov mamicov, se njim za roko prijela i šla znjimi domo. Med potjov je začela samo trepetati i je v gübe spadnola. Itaki so jo pelali k zdravniku, šteroga so med potjov srečali. Pa je nej pomagala več nikša pomč, ar je mala naskori zdejnola svojo düšo. Vse žalüje za vrlov dekličkov i sočüti z žalostnimi stariši. N. p. v. m.!

— Gospa Böičova, mati gospoda apctekara dr. Böiča, so morali v Gradec v bolnico iskat zdravje. Plemenito i pobožno düšo, štera je bila vnogim v lepi vzgled, priporočamo v molitev, da njim Bogüda kemüprle lübo zdravje.

— Amerikanski izseljeniki! Senator Wandsworth je v amerikanskom državnom spravišči predlagao, da žene i maloletna deca naši izseljenikov lahko idejo v Ameriko zvün vsako leto določenoga broja. Newyorški listi pa zdaj pišejo, da je bio te predlog odbiti. Ravnotak je bio odbiti predlog, po šterom bi se smeli vseliti zvün določenoga broja: 1.) mož amerikanske državljanke, 2.) nezakonsko dete amerikanskoga državljana med 18 i 21 letom svoje starosti, 3.) osebe štere so mele amerikansko državljanstvo, pa so je že zgübile. Telko vsem naznanje da si ne bodo vnogi delali praznoga vüpanja i se dali koštati.

— Telegravska i telefonska služba v M. Soboti. Poštno ravnateljstvo je odločilo, da se vnedeljo i po svetkaj ravno tak opravlja na sobočkoj pošti telegravska i telefonska služba

Romanje v Rim.

Cerkev sv. Marka — proti domi.

Kelko je bilo mogoče sam si prle ogledao vse znamenitosti Markovoga placa i na zadnje sam si obdržao cerkev sv. Marka, da si ne bi pokvaro dobroga vtisa te cerkvi. Posamične znamenitosti so mi bile že od prle znane, ar sam od nji že čteo za časa moji šolski tet i sam naravnoč želo vse to viditi z lastnimi očmi.

Veličasten je vtis, šteroga napravi ta zgradba na gledalca. Stene so na prednjem tali vse okinčane z lepimi stebri iz najlepšega afrikanskoga i arabskoga marmora. Čí sam oči zdigno na streho, pa se nesam mogeo načüdivati lepim gotskim törmekom, šteri so tak gosti kak da bi se pred tebov odpirao celi log. Nindri nega najti kakšega praznoga mesta, vsaki kotiček je napunjeni s kakšov novov lepotov, vsaka plošča z lepimi mozaiki (podobe z mali kamenčekov). Pročelje je že tak krasno, da se ga nemreš nagledati. Ma pet velki vhodov k dveram, štere podpira celi šereg najlepši stebrov. Ober srednjega je veranda, na njoj pa štirje konji, umetno delo carigrajske umetnosti. Okoli leta 1204. so benečanski trgovci hodili

celo delešnji Carigrad strahüvat. Pri toj priliki so pripelali te figure iz Carigrada. Pomenijo pa moč i oblast Benečanov na morji.

V obokaj (velbaj) ober dver so mozaiki v najraziočnejši farbaj, vse te podobe so napravlene na zlate pole i predstavljajo kak so benečanje vzeli ostanke sv. Marka i je spravljali domo.

Cerkev je zidana v bizantinskem slogi, proti strehi pa se kaže, da je tisti deo bio zidani za časa, kda so že zidali v gotičnom slogi. Ne čüdo, čí so jo pa začeli zidati okoli VIII stoletja i so na njoj z vekšimi presledki delali do okoli 1700. Na njoj je delalo na stotine majstrov, vsaki se je trüdio, da bi njoj dodao kakšo lepoto.

Na hodniki proti znotrašnjim dveram so slike, štere zvirajo iz najstarejši časov. Na nji se vidi, da so delali shodni umetniki. Držijo se nekam trdo i so jako sühe.

Načrt (plan) je napravleni v bizantinskem slogi s svojim razsipnim okinčanjom. Vmes se vidijo romanski oboki (velbi) törmeki na strehi pa so že napravleni v gotiki. Pa naj nihče ne misli, da je vse to se pa ta razlüčano, ne, vse to se zlevle v čüdivito ednoto i se zdigavle kak veličastna pe-

sem proti nebi i govori od nekdašnje globoke pobožnosti umetnikov, od slave i bogastva benečanski dožov i trgovcov.

Nekaj posebnoga v toj cerkvi so takzvané mozaične slike ali kepi. Delane so te slike tak, ka na mesto farbe vzeme umetnik kamenčeku iste farbe i je sklada ednoga poleg ovoga, tak da nazadnje pride iz tej kamenčekov krasna podoba. Prednosti tej podob so, da ne zgübijjo farbe, i z živimi farbami napravijo globoki vtis na gledalca. Večina sten v toj cerkvi je pokrita z mozaikom, površina štero pokrivlejo mozaiki znaša do 4000 kvadratni metrov. Vse mozaične podobe pa so napravlene na takzvano zlato polo. Umetnik teda najprle vzeme tenke pločice zlata, je pritrdjavle na steno i to zlato pokrije s faláčeki glažovine. Zlato se pod toj glažovinov ešče dosta bole sveti kak čí je samo približno do dvejezero kvad. m. je pokrito s takšimi zlatimi mozaiki. Zdej si teda lahko vsaki predstavlja, ka za edne svetlobe i sijaja je v toj cerkvi. Za oltarami pa so nekše skrivnostne sence, tak de se po gledanji tej krasot molilec lahko poglobi v miseo, da je v navzočnosti euharističnoga Boga. Se zna, da so pri cerkvi

vsikdar zaposleni meštri, ki te mozaike popravljajo i je majo na skrbi.

Moliti dosta nesmo vtègnoli, ar je naš voditeo jako naglo kazao znamenitosti, zato sam molitvi sledkar odpravlao. Kak Dolinec sam posebno lepo morao moliti za pomoč sv. Marka pri Bogi. Mi Dolinci najmre častimo toga svetnika s tem, da si radi zbiramo njega za nebeskoga priprošnika. Dosta Dolincov nosi njegovo ime, zato nam Ravenčarje i Goričanci radi gučijo dolinske marke. Pa na to smo lahko šegavi.

Iz cerkvi sv. Marka nas je pelao voditeo v znamenito beneško glažuto. Benečanje so že od nekda znani po lepom zdelavanji glažovine. Oko se ti nemre nagledati vsefele glažoveni izdelkov v najlepši barvaj i sijaji. Posebno lepa ogledala zdelavlejo tü. Pa ne da bi si kakša gizdalinka šla ta küpivat gledalo, ar so predraga za navadne lüdi. Da bi pa tovarna več tržila, ma zgučano z voditelami romarov i tühinski popotnikov, da tühinco vodijo v tovarno, tam pa lepo preminejo, da tej dugo nebi znali priti s tovarne i bi tem več blaga spoküpili. Tak je tüdi z nami napravo.

Najlepši breg v Benetkaj se imeüje Slovensko obrežje (Riva degli

kak delavne dneve, to je od 7. pa do 21 vore posploj.

— **Vrlomi moži čast.** Pri nas na Melinci so mrlji po kratkoi i mučnoj boleznj Balažic Števan v 70 leti svoje starosti. Pokojni so bili blaga duša, odločen mož, šteri so znali posebno dvoječe pridobiti za dobro stvar. Bili so stanoviten pristaš SLS. i odbornik krajevne organizacije. Njihov sprevod je pokazao kak jako so bili pri ljudstvi priljubljeni, vdeležilo se ga je vno-go ljudi. Naj počivajo v miri, žalostnoj družini pa naše sožalje!

— **Orlovske slavnosti v M. Soboti.** Pridočo nedelo, to je 1. majša, napravijo orli dijaki iz Maribora i Ptuja izlet v M. Soboto. Pridejo z vlakom ob 9 vori. Po sv. meši majo zborovanje potem obed. Po večernici, okoli pol tretje vore, se začne telovadba, pri šteroj bo igrala godba. Vse to se vrši v Martinišči. K toj lepoj slavnosti vabimo vse ljubite le mladine, orle, orlice, naraščaj iz vseh krajov. Vstop ma pa tudi vsaki drugi. Pridite v velkom broji. S tem pokažemo, kak jako nam je pri srci tista naša mladina (dijaki) iz štere pričakujmo dobre krščanske vodite le. Zednim pa tudi odzvuina pokažimo, ka v našoj Slov. Krajini orlovska i domoljubna misel mata globoke korenine.

— **„Zmešano blago“.** Osem let tržijo naši trgovci zmešano blago pa nemrejo razodati pa se naj što čudiva či njim slabo ide. V Soboti n. pr. samo eden edini odavle »raznovrstno blago«, drugi pa tudi zmešano, vse zmešano. No resan je vse zmešano. Odati nemre, nihče nekupi, ne čüdo či nemre zaakupiti bogšega raznovrstnoga blaga. Hm, kak je fajna ta reč »zmešano blago«, ali se vam ne dopadne. Meni strašno! — obad —

— **Državni monopol špic pa Sokoli.** Ne davno mi pride do rok škatulica špic z napisom „Čisti dobiček v korist Jugoslovanskom Sokolskom Savezu“. Vredno bi bilo znati, kak je prišeo Jugosokol do arende državnoga monopola po čidom za-

Schiavoni). Znamenje da so naši pradedeki nekda velko moč na morji i tesne trgovske zveze z beneškimi trgovci. Slovenske naselbine so popunoma minole, ostala so samo imena, spomeniki slovenski grobov, štere so kopali tühinci.

Obed smo meli naročeni na otoki Lido. Celi otok je ne nikaj drugoga kak eden sameren park i v nji krasne vile za letviščare, šterih na jezere prihaja vsako leto. Tu so tudi prijetna morská kopališča. Po obedi smo se tudi mi kopali v morji. Po telkom hodi i trüdapunom potüvanji je naravnoč učitek se kopati v slanoj morskoj vodi. Morje je več sto metrov od brega precj plitvo, tak da se posploj lahko grünta. Ofrišani po toj kopeli smo se podali nazaj v varaš.

Kda se nekaj z g. Kleklnom süčeva kre morja na Markovom trgi, zaglednem pri morji g. Radoho, ravnatela Martinišča v M. Soboti, kde so z večimi dečaroci gledali sükanje ladij na morji. Pelali so ravno gojence v Turini ki se ščejo posvetiti misijonskomi življenji. To so gledali malčki to »velko mlako« i se čüdivali, da bi ešče najbrž jesti pozabili. Kratki pogovor, nato pa sva šla v bližanjo cerkev v večernoj pobožnosti.

slüžki, no pa kak dugo misli držati z arende državo, na kelko let so dobili špice z arende. V nesrečnoj Esbaeziji so pač prle vsi drugi na redi pa te »Sokolice, celo vnoči Rusi so naprej vujšli. A kmet, siromaški narod, šteroga najvejši grej je, ka se tu zlegeo v domačoj grüdi pa naj zvleče jarem. Kak dugo? — obad —

— **G. Petrovci.** K glasi, šteri je prišeo od namestitvi našega novoga g. plivanoša ešče sledeča: „Jutro“ se hvali s svojim programom. No, po sodbi vsej spametni krščanski ljudi je bio te program bole poganski kak krščanski. Dva ognjegasca sta prišla v cerkev kak v kakšo plesno dvorano s kapami na glavi. Bila sta to evangeličanca i sta nam komendirala. Lepa stvar! Nazadnje pa so ešče zapovedali naj zaklenejo cerkev pa nas, ki smo v pobožnoj molitvi za našega novoga gospoda čakali v cerkvi so tudi šteli notri zaklenoti. Pitamo »Jutro« ali ono nosi stroške za našo cerkev, da nam s svojimi programi šče tu komendirati? — Mi napravimo dosta lepše svetešnjost, kde je nekaj pobožnosti notri, ne pa samo zvünešnja larma i pomp. Mi Petrovčarje takše programe »Jutra« ostro obsodimo i zametavlemo vso jutrovsko gardo, kelko je pač je.

Tjedenske novine.

— **Bujli so ga.** Ne daleč od Ljutomera so kopali gorice. Kopačje so se med sebov nekaj skemali i je v toj svaji eden viničara tak vdaro po glavi, da je na mestu zdehno. — Podoban žalosten vmor se je zgodo te dneve na Ptujskoj gori.

— **Rana strela.** V Rečici na Gorenjskom je te dneve strela vdarila v törem edne cerkvi. Ogen je toti ne nastano, vendar pa je napravila dosta kvara.

Naša Sobota.

Povoden, štera je obiskala Soto, je napravila njenim prebivalcom vno-go straha pa škode, nesmemo pa tajiti, da tudi vno-go dobrega. Po povodni so začnole dobivati hiše, ali

Trvelo je iti na vlak. Jaz bi se na vsaki način rad pelao v gondoli (vozka duga ladjisa, šteri je na stotine po kanalaj. Hitro je bila pogodba z gondolerom sklenjena i smo se že zibali po Velkom kanali med lepimi palačami proti kolodvoru. Nekaj čüdo-vitvo lepoga so večeri v Benetkaj. Na jezere posvetov po hišaj i gondolaj, šteri se v nebrojni odvsttaj odbijajo na giadini valovečega morja. Huncutski gondolier nas je šteo pri ednoj vulici sploditi z gondole. Sreča, ka sam nje-mi ešče ne vsega plačao. Nekaj po taljansko nekaj po vsej jezicaj, na štere se mi jezik vrti, sam njemi dopovedao, ka samo polovico dobi plačano, či nas nede pelao na mesto, kak smo se pogodili. To je valalo.

Na poti proti domi smo ne doživljali nikaj posebnoga. Midva s gospodom sva se ešče stavila pri romarskoj cerkvi Mariji na Brežjaj, da se njoj zahvaliva za srečao potüvanje. Pri gostoljubnoj hiši sv. frančiškanov i hladnom gorenjskom zraki sva dobro počivala. Bila sva ešče tudi pri Bohinjskom jezeri i vretini Save, štera mesta so prava krasota Slovenske zemle.

Drügi den sva prišla srečno domo. (Konec).

pa konči dobro popravlene pa prenovlene stare hrame, pa bi skoro lejko povedali, da se za vse to majo zahvaliti samo vodi, štera je pohodila Soboto. Dosta je takši, šteri so že ravno sami mislili zidati ali pa popravlati svoj dom, liki nikak so nej mogli priti do toga. Tak je napravila voda svoj poseo, sami so mogli prijeti za delo, nikelko je prišlo tudi državne podpore pa dnes stoji nova zidina.

Krivično bi pa bilo, či bi što pravo, da se je v Soboti v zadnji letaj samo zato telko zozidalo, ka je prišla povoden, pa so dobili državno podporo njeni prebivalci. Ne! Sobota gračüje v našoj novoj državi središče cele naše Slovenske Krajine, Zavolo svojega novoga položaja se je začnola močno razvijati, v pomoč tomi razvijanji je prišla tudi nova železnica, tak, da ma Sobota v svojoj bodočnosti tak za gospodarsko kak za kulturno i socialno razvijanje najlepše prilike.

Sobota gračüje naše naravno gospodarsko pa prosvetno središče, pa kak takša, mora že po svojoj zvünešnosti svedočiti, da je ona glava, srce pa duša našega ljudstva. Či pa dnesden naša Sobota ešče ne kaže toga lica, moramo sami skrbeti za to, da bo naš glavni kraj gratao naš kinč pa naša dika.

Vidimo, da se je v zadnji letaj Sobota tak razširila, kak nieden drugi kraj okoli nas. Razmeroma telko novi hramov kak se je tu lansko leto zozidalo, bi teško mogli praviti, da je ešče štero drugo mesto postavilo. Poleg vsega je pa bila napelana tudi elektrika, tak, da je Sobota s tem pupunoma stopila v krog modernih mest. Poleg vsega toga je pa glavno lice Sobote ostalo izda staro. To pa zato, ka se je vse zidalo pa delalo skoro brez glave, nindri se je ne gledalo na lepo formo pa na red.

Takši kraj kak je Sobota, bi morao zdaj že meti eden stalen načrt (plan), po šterom naj se celi varaš lepo razvija, da bo meo ednok tudi nikšo formo. Či de se pa tak naprej zidalo, kak se je do zdaj, bo Sobota edna velka razliučana vës, brez središča pa brez vsakše lepote. Že zdaj vidimo, da Sobota nema nikšega pravoga trga (placa) pa zavolo toga tudi nikšega pravoga središča. Tisti mali plac pred Dobrajom je dnesden že raztrgani s plotom pa drevjom, štero je posajeno na ednom konci. Mislili smo, da se bo okoli naše gimnazije kaj lepoga razvilo. Tudi tam je že z zidavov tisti mali hiš vse pokvarjeno. Mamo dosta lepoga, poleg pa palig telko božnoga, da ešče to, ka je lepo, zgübi svojo lepoto.

Prostor pred evangeličanskov cerkvijov je jako lepi, posebno ešče zato, ka sta obej hiši na oba kraja zozidani v tistom slogi kak cerkev. Pokvarili so pa te prostor precj, gda so posadili ravno pred čelo cerkvi visiko drevje. Za kratki čas či de što šo mimo, več nede vido, da je tu cerkev. Tu bi pasali dve velkivi drevi na vsakšem kraji čela tak, da bi zakrivali tista dvorišča na dva kraja, naprej pa kaj takšega, ka ne bi zakrivalo cerkvenoga čela, na priliko okrožne akacije kak so po varaši nasajene. Ravno tak bi dosta lepše bilo, če bi se na dva kraja židovske molilnice pri tisti novi hišaj napravilo kaj takšega, da bi bar nikšo formo melo z molilnicov. Zdaj pa stoji na ednom kraji tista velka prazna stena proti toj cerkvi, na drugom kraji pa mala hišica vse vküp pa nikše forme nema. Mogoče se to ešče kaj popravi če se te stene s kakšim zelenjem pokrijejo.

No, takšega v Soboti lejko vsešerom dosta najdemo. S tem ka je že pokvarjeno, se ne da več dosta

napraviti, potrebno je pa, da se nam pri tom bar nikelko odprejo oči, či ščemo, da bo mela naša Sobota malo lepše lice. S tem pa tudi pokažemo sveti, da smo nej rojeni samo za težaško pa šlavonsko delo, nego, da mamo tudi čütenje za lepo pa modro.

V Soboti se bo moralo v bližnji časaj ešče jako mnogo zidati. Zato pa moramo paziti, da tisti, šteri pridejo za nami, nede mogli praviti, da smo mi, šteri mamo v rokaj najlepšo priliko, da grata Sobota v istini lepa, celi varaš tak pokvarili, da bi nikše forme ne meo.

Konči glavne javne zidine morajo biti postavlene v nikšem lepom redi po plani, tak, da bo mela Sobota bar edno pošteno središče, obkroženo z resnično umetniškimi zidinami. Zidati de se morala nova gimnazija. Za njo ešče nikšega pravoga pa poštenoga mesta nega. Poleg gimnazije de trbelo zavod tak za katoličanske, kak za evangeličanske dijake. Okrajno glavarstvo nema ešče svoje zidine. Tudi na to mora misliti občina kam postavi. V kratkom časi se bo zidala nova velka osnovna šola; gde, se tudi ešče ne ve. Bolnišnica je gratala za našo krajino premala. Trbelo jo bo razširiti pa ob prvim nega prostora kam bi se širila, ob drugim pa poleg železnice je za bolnišnico tudi nej ravno najbogši prostor. Bogše mesto bi bilo za bolnišnico tam gde je zdaj gimnazija, pa bi se na tom mestu poleg železnice kaj drugo postavilo.

Če bi samo za vse te zidine mogli v Soboti eden lepi prostor najti, pa bi pozvali ednoga resničnoga umetnika šteri bi za to grupo zidin primeren plan izdelao, po šterom bi se te zidine lepo, počasi po letaj edna poleg druge zidale, bi stopila Sobota samo ednok v vrsto najlepši varašov v našoj državi. Mislimo pa, da se to tudi v istini lejko zgodi, zato ka mamo mi v Soboti peršone štere so zmožne dosta včiniti, samo najti pravoga umetnika, šteri nam povej, kak naj mi to vse napravimo. Celi občina de se morala primerno regulirati, kelko se ešče to da zdaj napraviti brez vekši stroškov, stare akacije ob cestaj posekati, pa nasaditi v lepom redi nove, mlade; nindri na sredi pa najti prostor za te zidine. Okoli toga se bodo lejko razvijale v kakšoj šteč množini ešče druge javne ali privatne zidine.

Čüli smo tudi, da se mislijo ništerne ceste tlakovati pa postavlati novi tratoari kre njij. Pri tom bi tudi trbelo že naprej misliti gde pridejo v Soboto od Veržejskoga pa mogoče od bodočega Radenskoga mosta glavne ceste. Mogoče bo središče Sobote odvisno tudi od tej cest.

Z ednov rečöv, dnesden mamo mi, četüdi je že tu pa tam dosta zamüjenoga, ešče itak najlepšo priliko, da napravimo z naše Sobote varaš šteri nam bo delao čast ali pa tudi sramoto. Mislimo pa, da Sobota lejko napravi nam prle čast kak pa sramoto. Mi mamo v Ljubljani človeka, s šteroga palačami se štímajo Beč pa Praga, samo mi Slovenci, šteroga roda je te človek, mamo najmenje dela od njega. Te mož je Plečnik. Či se naša sobočka občina pri svoji delaj obrne večkrat za tanač na Plečnikovo arhitektonsko šolo v Ljubljani, te lejko z mérnov düšov trdim, da grata naša Sobota v istini lepa. Plečnika v našoj krajini že nikelko poznamo, pa vidimo, da dela štera je on tu postavlo, četüdi so to ščista preprosta dela, hodijo gledat pa občüdüvat iz vsej krajov tudi najbole vüčeni ljudje. Poleg toga pa znamo, da je Plečnik resničen umetnik umetnik pa kak takši bo delao samo v naš hasek ne pa za sebe.

Bilo bi pa to ne samo Soboti ali pa peršonom štere bi mele to delo v rokaj, nego celoj našoj krajini v najvejši hasek pa čast. Skrb nas vsej pa mora biti, da bo naša Sobota, naše srce, že po svojoj zvünešnosti kazala srčno pa düševno izobrazbo našega ljudstva.

Prekusnice.

Mekler mešter. Kda so Sobocko cerkev posvečivali, je prišlo dosta ljudi vküper. Hodili so okoli cerkvi i jo občüdivali, kak lepo i modro je zozidana. Poleg je bio eden Goricanec z meklami i je pravo: „Gelte, ka vam mi meštri vse znamo napraviti!“

Ka je najlepše? Za časa svetovne bojne so se v ednoj varaškoj krčmi pogovarjali trije moški. Prvi je pravo: „Lepo je za domovino mreti.“ Drugi: „Lepše je za njo trpeti.“ Tretji pa, ki je meo phajes: »Najlepše pa je za domovino lifrovati.«

Tüdi tak bo dobro. Cigan je šo v Soboto na senje brez penez' pa je li küpo eden kaput pa eden krščak. Domoidoč je staroga vrgeo v Ledavo i si pogučavao: „Ajme cendo, kak de ga pa stara gledala, kda ga ves novi domo pridem!“ Spio je pa v oštariji tüdi liter vina na večno porgo, zato je med potjov malo počivao i si novi kaput pa krščak djao pod glavo. Nekak njemi je v sne vkrao oboje. Kda se je cigan zbüdo i ne najšeo kaputa se je tolažo: »Naj ga bo, vej či ga s srakicov samo domo pridem, de se ga stara tüdi čüdivala.«

GOSPODARSTVO.

Gnojenje.

Kmetje so bili ravno pri pogovori, kakše snovi vse potrebüje rastlina.

Gregor, šteri je bio najbole radoveden, je proso Ivana, naj njim od toga ešče kaj več pove.

Ivan: Jako rad. Dušik pa vodik, iz šteriva obstoji voda, dobi rastlina z vode, ki jo vleče z zemle. Kisik pa vleče rastlina iz zraka s svojim listjom. Zrak najmre obstoji iz kisika i dušika pa nekaj drugi snovi, ogljika, amonijaka itd. Glavno za rastlino pa je ogljik, šteroga rastlina tüdi dobi većinoma z zraka. Z ogljikove kisiline pa s tisti snovi, štere vleče rastlina z vode, se delajo potom poglavitni deli organičnih snovi v rastlini: posebno pa sladkor, štirikova mela i dr. Ogljika je i bo vsikdar zadosta v zraki. Dela se najmre pri gorenji, pri prhnenji, posebno pa pri odihavanji stvari i ljudi. Poleg toga ešče potrebüje rastlina takzvani amonijak. Te se tüdi v zraki nahaja. Dosta amonijaka je i se lahko tüdi čüti v konjskom i sploj živinskem gnoji. Tista rezka zdüha, kda zmetavlemo štale, je navadno zdüha amonijaka. Rastlina ga pa nemre jemati naravnoč z zraka, nego ga mora prle zemla posebati, da se oslobodi vnjem dušik, šteri je za rastlino tak jako važen.

Veren: Potom pa rastline itak dosta gnoja dobijo.

Ivan: Ne resan. Naše gnojenje je pravzaprav nikaj ne drugo kak da zemli povrnemo to, ka smo z nje vzeli. Celo te, kda smo jako skrbni pri spravlanji gnoja in pri tom spravlanji nemamo drugoga, kak samo to, ka smo gnoj spravili z domačega pridelka, te vsako leto damo zemli nekolko menje kak smo z nje dobili. Menje najmre telko,

kelko smo odali vkrej mleka ali zrnja. Ka se pa na slednje zgodi, či bom v kakši žep vsikdar menje notri devao kak vö jemao? Ednok mora prazen gratati. Tak je tüdi z njivov. Zato je potrebno z gnojenjom ali inači s povračüvanjom redilni snovi zemlo obdržati pri moči. Či ščemo meti vekše dohodke moramo zemli dati več hrane. To se mora zgoditi samo s pomočjov umetnoga gnojenja.

(Dale pride.)

Nekaj za naše vertinje.

Že se nam smeje tak žmetno čakano sprotoletje. Vertinje se skrbijo za vsefele semenja, da z njim zasejajo svoje gredice v ograçeki. Pa nekaj je ešče jako važno i na štero nesmijo pozabiti naše vertinje v sprotolešnjem časi, to je lenovo seme.

Kak se len obdelavle, je našemi ljudstvi ešče dobro znano. V jesen pognojena i dobro spreorana zemla njemi najbolje lübi.

Povanje lenü je našemi gostonaseljenomi ljudstvi jako potrebno. Vsa naša gospodarska nevolja obstoji v tom, da so vsi pridelki, štere odavlemo, jako fal, ka pa moramo küpiti, je jako drago. Kak si naj od toga odpomremo? Vsaki nemre železa kovati, ar nemamo fabrik, nemremo soli kopati ali pa premoaga, ar nemamo rüdnikov, nekaj pa si vända lahko sami pomagamo, i ravno to je pridelavanje domačega platna. Povejte, zakaj so naši pradedeki zakapali penezze? Zato, ar so nej poznali देनेšnje gizdosti v obleči. Ne je potrebno, da bi morala vsaka sneha s prtom iti k zdavanji, nej, v tiste blažene čase se ne povrnemo več, liki vsakdenešnja obleka pa bi že lahko bila napravljena z domačega platna. Prav so povedali eden stari pa dober i pošteni očka, kda so si morali oblečti küpleno robačo: „Zdaj vidim, da svet že nede dugostao, ka si že moram oblečti küpleni obleč.“

Domača obleka pa je tüdi za zdravje dosta več vredna. Naši pradedeki, ki so nosili obleč z lenojce, so bili dosta bole vtrjeni, kak mi mehkužneži, ki se že pri vsakšem najmenšem prepili prehladimo. V mehki küpleni oblekaj postane narod mehkužen, slab, gingavi.

Nevem, či bi se mogla najti na vesnici kakša hiža, kde ne bi potrebüvalj kakšo ponjavo, vreč, prtov stolnic i brisač. Ali pa je mogoče vse to tüdi küpiti v देनेšnjoj dragoči? Vnoga ženska se raj briše od svoje zamazane janke, kak pa bi si posejala kaj namali lenü i si naprela domače brisače.

S pogledom na velki verstveni hasek bi že mogle naše matere len sejati, ne samo edna v vesi, nego vse do zadnje. Mladenke bodo namesto, ka bi v zimni po vesi klepetale i tute nosile od hiže do hiže, lepo pri ko-

lovrataj sedele i prele. Kelko se pri tom deli lahko mladenka navči požrtvovalnosti, štera jakost je poleg drugi najlepša za žensko düšo.

Ve, prekmurske mladenke pa, ki ste vüpanje svojega naroda, vržite od sebe vse tiste moderne cape, štere so dostakrat ne nikaj drugoga kak grda gizda i si napravite priproste domače rokavce. Poprimimo se lepi stari navad. Čüjte kak nam pravi eden pesnik:

„Tebi dekla pa ni treba krasila,
Krasa dovolj si od Neba dobila . . .“

Nazaj teda k našim starim navadam, naj se glasijo tüdi zdaj, kak nekda med našimi babicami pri kolovrataj lepe slovenske pesmi i naselilo se bo v naše priproste domačije pali zadovolstvo i nekdašnja sreča pa lepo krščansko življenje.

Jaz ki to pišem lübitim našo lepo Slovensko Krajino, lübitim vas mladenke. Sama sam vse to sküsila. Pišem vam pri kmečkom, stoli, šteroga prestremo trikrat na den s prostov lenovov stolnicov.

Dolinka od Müre.

Oene:

Zrnje: 100 kg. (metercent) pšenice 300 Din., žita 225 Din., ovs 165 Din., kukarice 200 Din., ječmena 190 Din., hajdine 300 Din., prosa 250 Din., Živina: Govenska v Ljubljani kg. 8—10 Din., teoci 10— Din., svinje 15—16 Din. Krma: Sena 80—90 Din., slame 40—60 Din. metercent.

Borza:

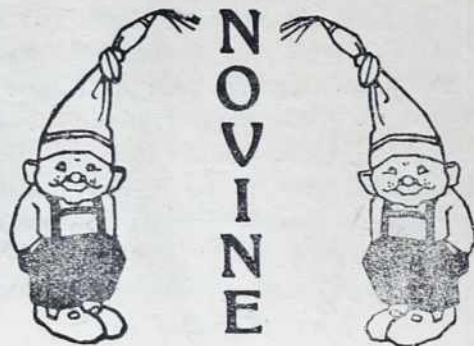
1 Dolar 56 Din 74 par, Schiling 8 D. 10 p. Čehoslovaška krona 1 D. 68 p., Nemška zlata marka 13 D. 48 p., Francoski frank 2 D. 23 p., Švicarski frank 10 D. 94 Taljanska lira 252 D.

Samostalno podporno društvo „SVETI KRIŽ“ v Chicagi Ill.

je jako dobro za prekmurske Slovence i Slovenke. V društvo se sprejmejo moški od 16. do 50., ženske pa od 16. do 45. leta. Vstopnina eden dolar pri sprejemi v društvo, mesečna plačila za društvo eden dolar. Za to plačilo dobi vsaka kotriga ob priliki betega vsaki den eden dolar podpore, za smrtiniao pa 500 dolarov. Kotrig ma 300, gotovščine 12,000 dol. Seje se vršijo vsako drugo nedelo v meseci popoldne ob dvema vöroma na No 1802 S. Racine Ave.

Odborniki so: preds.: Štefan Ros, podpredsednik: Ignac Krapec, nadzorni preds.: Ignac Markoja, tajnik: Štefan Hozjan 2049 W. Coulter Street, podtajnik: Martin Horvat, blagajnik: Štefan Jakšič, paziteo betežnih: John Hanc, računovoditela: Matjaš Grüskovnjak i Toni Balažic, paziteo društva: Štefan Kelenc.

Podperajte i Čtite



Mali oglasi.

„MAJALA“ mast in milo za obraz Vam ohrani mladost i lepoto. Napravi kožo belo, odstranjuje vso nečistočo, piščajce, zdečico, jetike in sončene šplinte. Cena za obadvoje Din 20.— Izdeluje in z poštov razpošilja: Lekarna pri Sv. TROJICI D. Lendava.

K odaji

sta dva „Singer“ mašina za čevljare malo nücaniva. Što šče küpiti je po fal ceni dobri pri FILO JANEZI v Čekečkoj vesi.

Vapno, cement, deske, late, tesani les i. t. d.

küpite najfalej in tüdi mate vsakšo vožnjo večkrat plačano, či pridete küpivat k V. BRATINA v Križevci pri Ljutomeri, šteri vse to ma v zalogi pri novoj hiži blüzi cerkvi.

Vajenca (inaša)

z boljše hiže takoj sprejemem TEMPLIN vožar Beltinci.

Na znanje županom!

VOLILNI IMENIK
in
ABECEDNI IMENIK
se dobi pri

IZIDOR HAHN
trgovini v MURSKI SOBOTI.

Naročnina ino oglasi se sprejemajo za „Novine“ pri

I. HAHN trgovina s papirjem, s pisarniškami in šolskimi potrebbščinami. Prekmurska tiskarna v Murški Soboti.	ERDOŠI BARNABAŠ trgovci z papirrom igračami v Murški Soboti št. 180. poleg rim. kath. cerkvi ino pošte.
---	---

Prodam

iz proste roke hišo in posestvo v kateroj se nahaja na motorno silo moderno opremljena ključavničarska delavnica na najprometnejšem mestu s orodjem ali brez pravnomočno takoj še za mizarstvo, kolarstvo ali slično obrt takojšnje ugodno mesto za trgovino FRANJO PERGAR Turnišče hiš. št. 239.

PRODAM POSESTVO,

ki meri 5 oralov, poleg je še travnik, gorice in lep sadovnjak, kjer zrasedo 3 polovnjaki vina in 4 jabolčnika. Hiša ima novi rušt, je s črepom pokrita, cena pa ugodna. Poizve se na licu mesta pri JOŽEFU DAJČAR, Vodemarci št. 48. pri Mali Nedelji, p. Ljutomer.